

Sygn. akt II K 903/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia (...)

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSR Justyna Żbikowska

Protokolant: (...)

po rozpoznaniu w dniu (...)

sprawy (...)

s. (...) i (...)

ur. (...) w (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu (...) roku prowadził pojazd mechaniczny marki (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym w miejscowości (...), gmina (...), województwo (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 0,67 mg/l i 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia (...) roku, sygn. akt (...) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

to jest o czyn z art. 178a § 4 kk

o r z e k a

I. oskarżonego (...) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 4 kk skazuje go, a na podstawie art. 178a § 4 kk w zw. z art. 37a kk wymierza mu karę 8 (osiem) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin miesięcznie;

II. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

III. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w całości, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **II K 903/18**

UZASADNIENIE

wyroku z (...) ograniczone w trybie art. 422 § 2 k.p.k.

do rozstrzygnięcia o karze

Po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie materiału dowodowego sąd uznał (...) za winnego popełnienia tego,

że w dniu (...) r. prowadził pojazd mechaniczny marki (...) o numerach rejestracyjnych (...) w ruchu lądowym w miejscowości (...), gmina (...), województwo (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. 0,67 mg/l i 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem (...) z dnia (...) roku, sygn. akt (...) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, to jest o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Przechodząc do wymiaru kary, zważyć należy, że sąd kierował się w tym zakresie dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w treści art. 53 k.k., mając w szczególności na uwadze motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, stopień społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dostosowanie dolegliwości kary do stopnia winy, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przy ocenie społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu sąd kierował się wskazówkami wynikającymi z treści art. 115 § 2 k.k. Wzięto zatem pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynów, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego, w których wyraził skruchę wobec popełnionego przestępstwa. Niemniej stopień winy i społecznej szkodliwości czynu sąd uznał za dość znaczne. Oskarżony poruszał się po drodze często uczęszczanej, w godzinach popołudniowych, tj. w czasie, gdy natężenie ruchu wzrasta w porównaniu do średniodobowego. Stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego, jakkolwiek nie rażąco wysokie, nie sytuowało się na pograniczu dopuszczalnej normy. Wyjaśnienia oskarżonego, że czuł się trzeźwy, a w razie kontroli policyjnej alkomat nie wykaze spożywanego przez niego alkoholu, należy potraktować jako mało przekonujące, a wręcz dość infantylne. Nadto, do okoliczności obciążających zaliczono uprzednią karalność oskarżonego, w tym za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Podkreślenia wymaga jednak, że od popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. minęło znaczny okres czasu wynoszący ponad 10 lat. Biorąc zaś pod uwagę, że oskarżony pracuje zawodowo jako kierowca, ryzyko wykrycia przez niego naruszenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, było zdecydowanie wyższe w porównaniu do statystycznego kierowcy.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności oraz fakt, że zarzucane oskarżonemu przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, sąd skorzystał ze sposobności i oparł rozstrzygnięcie o karze na podstawie art. 37a k.k. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4, tj. polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne albo potrąceniu od 10% do 25% wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny wskazany przez sąd. Sąd uznał, że wystarczającą – także wobec konieczności orzeczenia środków karnych, o czym dalej – będzie kara ograniczenia wolności. Za karą tą, w ocenie sądu, przemawiają względy prewencji indywidualnej oraz sytuacja oskarżonego. Skoro oskarżony pracuje, choć w kontekście wykonywanego zawodu charakter tej pracy z całą pewnością ulegnie zmianie, i osiąga dochody, to zastosowanie wobec niego kary o charakterze wolnościowym, ale dość dotkliwej (szczególnie w połączeniu z obowiązkowymi środkami karnymi) pozwoli na osiągnięcie celów karnych, jeśli chodzi o aspekt sprawiedliwości wyroku. Być może zabrzmiałoby to nieco paradoksalnie, ale w sytuacji oskarżonego kara łagodniejszego rodzaju niż kara pozbawienia wolności, ale dotkliwa, sprawi, że nie powróci on na drogę przestępstwa, gdyż obowiązek wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, a zwłaszcza środki karne będą wysoce odczuwalne finansowo, biorąc pod uwagę dotychczas osiągnięte przez oskarżonego wynagrodzenie. Ponadto większą korzyścią dla społeczeństwa będzie, jeśli oskarżony wykona na jego rzecz prace użyteczne niż gdy część płaconych przez ogół mieszkańców podatków zostanie przeznaczona na utrzymanie oskarżonego w zakładzie karnym.

Biorąc pod uwagę wszystkie wyżej wymienione argumenty, sąd uznał za sprawiedliwą karę ośmiu miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze dwudziestu godzin miesięcznie, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

Ponadto, zgodnie z art. 42 § 3 k.k. sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Sąd nie znalazł podstaw do uznania, iż w sytuacji oskarżonego zachodzi wyjątkowy wypadek, pozwalający na odstąpienie od dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów i stąd na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł, jak w punkcie II wyroku.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000 zł. Obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego był obligatoryjny, natomiast jego wysokość ustalono na minimalnym możliwym poziomie, kierując się sytuacją majątkową i zarobkową oskarżonego.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.